

POESIA

RECULL

Però,
qui diu que estem cansats de caure,
cansats de tot dol,
cansats,
cansats de repetir-nos?
Tu dius: encara som nosaltres
nosaltres no arribant ni tard a la resposta.
Però, qui més ho diu?
Llevat aquest mancat nosaltres
aquest errors de veritat
ningú diu res. Ningú—
Ningú tan sols ens mira.
Ningú— Per què Ningú?

Albert Balasch,
Decaure. Ed. Lumen i **Què ha estat això.**
Ed. Pagès. Premi Recull

A CIRI LA PENA

A ciri la pena,
aviat un planter d'ulls encesos
germinarà al desert
just a temps de proclamar
que no oblida la terra
el vostre infern de cada dia.

Maria Josep Escrivà,
Tots els noms de la pena.
Ed. de la guerra.

Els qui en rimes esparses escolteu
els sospirs que em nodriren el furor
del temps primer de juvenil error,
quan era, en part, divers del que se'm veu,

pel vari estil amb què em lamento arreu
entre vana esperança i va dolor,
espero en qui conegui bé l'amor,
més que disculpa, pietat en preu.

Però bé veig que he estat entre la gent
enraonia un temps de què sovint
de mi m'averonyeixo amb el cor meu;

d'aquell desvari en ve avergonyiment,
i el penedir-se, i el saber distint
que allò que plau al món és somni breu.

Francesco Petrarca,
Cançoner.
Ed. Proa.
Traducció de Miquel Desclot.

POU ARTESIÀ

Ets, pou de tub
artesià,
ullal que escup
un riure clar

i un gai xarrup
prest per regar;
no cal aljub,
brocal ni mà,

ni molí al vent.
Vena d'argent,
pur anhel nítid.

Riu sense pont,
vertical font
d'enciam líquid.

Carles Fages de Climent,
Tots els sonets.
Quaderns Crema

UNA MENA DE FELICITAT

Ben de debò ens ferim amb el buit
quan diem el seu nom? O bé
no ho és, del tot, el buit?
La romanalla
té la forma d'un aire molt cansat.
Darrere els vels del temps que fa
i del temps que passa, el nom,
baixet, ressona,
i el signe d'un gest acostumat,
la lluentor de la mirada.
I tot plegat depèn de mi,
de la constància del meu dol.
Em dic felicitat
d'obstinar-me en aquesta persistència.

Jordi Sarsanedas,
Com una tornada, sí.
Ed. Proa.

ANELL

Sense el perill de la pell
sóc del desig que m'ha fet
resum i apogeu
a l'espera de la massacre
fora de qualsevol suport
entregat en pròpia mà
a través d'imatges irradiades
en l'aire aturat del pensament
anterior a qualsevol tècnica
fil, senyal d'onada
lluny del mar, instantani
i aïllat, tot transport.

Armando Fréitas, **Doble cec.**
Llibres del segle.
Traducció de Josep Domènech

Em seguiran com cintes desplegadas
rius i camins fins a la meva nit
i amb arrels d'ombra ben endins del pit
l'angoixa de les coses oblidades.

En tu mateix em cercaràs debades,
pàl·lid que va morir esfereït:
tot el meu fang amb el teu fang junyit
apartaràs amb mans desesperades.

Encar viuré, entre les boires presa,
secreta flor en l'aire dolç suspesa,
i l'alba miraré de fit a fit.

Em giraré només una vegada,
de tants estius, de tants estels cansada,
per deixar el branc com un ocell ferit.

Mercè Rodoreda, **Agonia de llum.** Angle Editorial.

L'estiu és una illa de nopals, mosques, garballons
i savines. Les figueres endolceixen l'ombra dels homes
i, sota l'emparat, la dansa de les abelles
i el globus cristal·lins del raïm. Prenim el te
de la tarda i parlem d'herències dels altres,
com un vici que prové del pecat original.
La tortuga i la palmera són la nostra heràldica,
vigilant la foscor i els queixals bruts del porc senglar.
Hi ha un safareig vestit de verd amb peixos esmaltats.
L'estiu és un arbre blanc i sec com l'ossam
de l'aire, on pengen els mostels, les genetes,
els marts i els moixos, que eren prínceps al bosc.
Els corbs són mocadors negres amb caixa de música
i el voltor un almirall de la mort. La mar
és una catifa submergida on habita l'origen del que som
i també la frontera maligna que ens impedeix ésser.
A l'hort s'encenen les tomàtiques com fanals xinesos
i els pebres són capellans ortodoxos expulsats del monestir.

Les coses tenen perfum de les garroves madures.
La terra té l'olor agredolça del fem de vaca.
Dos amants juguen entre els espars de la tofona,
la llum blanca de la carn, la llum negra de l'oli esclafat.
Les formigues són cardenals condemnats a treballs forçats.
El sol llueix en tota la seva esplendor, com la rosa del desert
o els martins pescadors dibuixant un pentagrama
de colors. El meu germà i jo agafam crancs peluts
a les enclotxes i els cocons de les roques grises.
Creua un esbart de cademerres. Vola un banyarriquer
i una mantis verd maragda resa en favor del mal.
De nit, els pops envegen la llum lívida dels calamars
i els grins toquen música de cambra a un saló fosc.
Una dona neda, tota nua, com una princesa d'Abissínia.

J. C. Llop,
Quartet. Ed. 62

GUERRA

Com guspises ardents
les bales al vent.
Com agulles de gel
els crits de la gent.

Com gotes amargues
les llàgrimes fredes
les hores, tan llargues
com els dies que queden.

I a poc a poc va arribant,
sense compassió:
la mort, vacil·lant,
no val el perdó.

I el dolor més gran
és per als que queden,
que senten la fam...
... d'amor, que els ofega.

Marina Grifell
*és una jove lectora
de l'AVUI, que ens ofereix el
seu poema contra la guerra*

TERRA DE PAS

Avui la tardor m'ha retornat un raig
d'esperança per viure, la solitud
m'ha mostrat un llibre d'hores guanyades,
i he recollit el temps amb molta cura.

Sé que de vegades el vent xiula cançons
com si fos un déu irònic, arrelat
en aquesta terra sense memòria
d'homes i dones que pretenen un guany.

Muntanyes i valls, rius, arbres, pols, camins
que ens porten al mar, barques de pesca,
la llum del far, els vaixells pirates.

Històries de bandolers, llum d'occident,
edats mitjanies, oh, Llull, amic, amat,
la divina acràcia, terra de pas.

Ferran Aisa,
Rambla del Raval.
El taller de poesia

Ella podria fer-ho, com ho feia
quan la infantesa teua reclamava
bressoleig i cançons. Ella sabia
adormir a la ira, acaronar-la,
i defensar-te del malson de dur-la
tothora al teu costat. Tu no saps fer-ho.
No s'adorm. Li fa mal alguna cosa
que a tu et fa mal també. I en vindre el dia
us trobarà nedant claror i insomni.
Ja ho veus: no vol la ira amb tu adormir-se.
No la saps bressolar com cal. L'enutja
la teua torpitud en intentar-ho.
(Ella si que sabia...)

Maria Beneyto
Bressoleig a l'insomni de la ira
Bromera

Faces el que faces, no et bastarà
aquest món. Hauràs de defugir els símbols,
inventar-te una rèplica per reconèixer-te
arreu, escorxar-te la carn de l'esquelet.
Protegir-te de l'olor d'humitat
que impregna les parets d'aquest novembre.

Faces el que faces, no en tindràs prou,
amb el simple paper d'espectador.
Hauràs de creure't hoste de les teues
pròpies contradiccions. Caminar
com si anesses perpètuament sobre xanques.
O sentir-te el més grotesc dels titelles
en assabentar-te que no hi ha hagut
cap fil que et dirigia

Joan-Elies Adell Pitarch
Encara una olor
Premi Alfons el Magnànim de Poesia
Bromera